

נמרים ירוקים

1. דרגונסקי

ישבנו על החול עם מישקה ואלנקה לא

רחוק מהבית ובנינו

משטח עבור ספינת

החלל. כבר חפרנו בור

עמוק וריפדנו אותו

בלבנים, ובאמצע

השארנו מקום ריק, כדי

להעמיד שם את הטיל.

הבאתי דלי עם כל הציוד הנחוץ.

מישקה אמר:

"צריך לחפור תעלת צד, תחת הטיל, כדי

שהגז יצא דרך התעלה כשהטיל יעוף.

והתחלנו שוב לחפור אבל מהר מאוד
התעייפנו כי היה שם הרבה אבנים.

אלנקה אמרה:

"התעייפתי! נעשה הפסקה!"

ומישקה אמר:

"נכון."

התיישבנו כדי לנוח.

ואז מדלת הבית יצא קוסטיה. הוא היה

רזה כל כך שקשה היה להכיר אותו.

וחיוור, לא שזוף. ניגש אלינו ואמר:

"שלום ילדים!"

כולנו ענינו:

"שלום קוסטיה."

הוא התיישב לידנו.

שאלתי אותו:

"קוסטיה, למה אתה רזה כל כך? ממש

מפחיד."

והוא ענה:

"הייתה לי חצבת."

אלנקה הרימה ראש:

"ועכשיו הבראת?"

"כן" ענה קוסטיה "עכשיו אני לגמרי

בריא."

מישקה התרחק קצת מקוסטיה ושאל:

"הדבקת מישהו?"

קוסטיה חייר:

"לא, אל תפחד. אני לא מדבק. אתמול

אמר הרופא שאני יכול כבר לשחק עם

הילדים."

מישקה זז חזרה ושאל:

"וכשהיית חולה, כאב?"

"לא" ענה קוסטיה "לא כאב. אבל היה

משעמם מאוד. נתנו לי דפים לציור וכל

הזמן ציירתי, נמאס עד מוות."

אלנקה אמרה:

"אבל זה טוב לחלות! כשאתה חולה,

מביאים מתנות."

מישקה אמר:

"נותנים גם כשבריא. למשל ביום

הולדת."

אמרת:

"וגם נותנים כשעוברים לכיתה שניה עם

'טוב מאוד'."

מישקה אמר:

"אני לא מקבל. רק 'מספיק!' וכשמקבלים

חצבת לא נותנים שום דבר מיוחד, כי

אחר כך צריך לשרוף את כל המשחקים.

חצבת זו מחלה גרועה, אף פעם לא

כדאי."

קוסטיה שאל:

"ויש מחלות טובות?"

"אוהו!" אמרתי "כמה שרק תרצה!"

אֶבְעֻבְעוּת רוּחַ לַמִּשְׁלָּה. זוּ מַחְלָה טוֹבָה

מְאֹד וּמַעֲנִינָה. כִּשְׁחִלְתִּי מִשְׁחוּ לִי אֶת

כָּל הַגּוֹף, כָּל בְּעֻבְעוּת לַחֹד בַּמִּשְׁחָה

יְרוּקָה. הַיִּיִתִי דוֹמָה לַנִּמְר. מַה, זֶה רַע?"

"בוודאי טוב" אמר קוסטיה.

אַלִּנְקָה הַסְתַּכְלָה עָלַי וְאָמְרָה:

"חֲזִזִית, זוּ גַם כֵּן מַחְלָה יִפָּה."

מִיִּשְׁקָה צַחֵק וְאָמַר:

"גַּם כֵּן מִצָּאָה 'יִפָּה'. יִמְרָחוּ פַעַם, פַּעֲמִיִּים

זֶה כָּל הַיּוֹפִי. לֹא, חֲזִזִית זֶה לֹא כְּלוּם.

מֵעַל הַכָּל אֲנִי אוֹהֵב שְׁפַעַת. כִּשִּׁישׁ לִי

שְׁפַעַת, נוֹתְנִים תָּה עִם רִיבַת פֶּטֶל. תּוֹכֵל

עדיף על ריבת הפטל שלך!"
אלנקה אמרה"
"וממה מקבלים שקדים?"
"מנוזלת" אמרתי "הם גדלים באף כמו
פטריות."
מישקה נאנח ואמר:
"נוזלת - מחלה זניחה. מטפטפים לך
לאף ואז נוזל עוד יותר".
ופתאום אלנקה אמרה:
"ובקרקס בולעים צפרדעים"
"וגם תנינים!" הוסיף מישקה.
ואני ממש נפלתי מרוב צחוק. מה כבר
אפשר להמציא! הרי כולם יודעים שתנין
עשויים משריון, אז איך אפשר לאכול
אותו? אמרתי:
"אתה מישקה, סתם השתגעת. איך תוכל

כמה שתרצה, ממש לא יאומן. פעם אחת
אכלתי צנצנת שלמה. אמא ממש
הופתעה. ראו, אמרה, ילד קיבל שפעת,
חום שלושים ושמונה ותיאבון כזה!
וסבתא אמרה: יש כל מני שפעת ואצלו זו
צורה חדשה. תנו לו עוד, כנראה הגוף
שלו דורש. ונתנו לי עוד, אבל לא יכולתי
לאכול יותר. כל כך חבל. זה כנראה
השפעת השפיעה עלי רע כל כך."
מישקה נשען על המרפק ושקע
בהרהורים. ואני אמרתי:
"שפעת היא כמובן מחלה טובה, אבל לא
יכולה להשתוות לשקדים. איפה!"
"וזה מה?" שאל קוסטיה.
"זה" אמרתי "כשמסירים לך שקדים. אז
נותנים אחר כך גלידה, כדי להקפיא. זה

תנין עם הוא קשיח. הרי אי-אפשר ללעוס אותו."

"גם לא מבושל?" אמר מישקה.

"איך! תתחיל לבשל תנין!" צעקתי עליו.

"הרי הוא בעל שיניים" אמרה אלנקה

ונראה היה כי נבהלה.

וקוסטיה הוסיף:

"הוא בעצמו אוכל אותם, מדי יום, את

המאלפים."

עיניה של אלנקה נעשו כמו כפתורים

לבנים. והיא עקמה את שפתיה.

"דיברנו על דברים יפים, פטריות וחזזית,

ועכשיו על תנינים. אני מפחדת מהם.

ומישקה הסביר:

"כי על כל המחלות כבר דיברנו. שעול,

למשל. איזו תועלת ממנו. רק זה שלא

הולכים לבית הספר."

"גם זה טוב" אמר קוסטיה "וחוץ מזה

אמרנו נכון - כשאתה חולה כולם אוהבים

אתך יותר. אי אפשר להשוות."

"מלטפים" אמר מישקה "שמתי לב -

כשחולים, אפשר לבקש ולקבל כל דבר.

משחק איזה שרק תרצה. או רובה או

מלחם."

אמרתיו: "בוודאי. רק צריך שהמחלה

תהיה חמורה. למשל אם תשבור רגל או

צוואר, אז יקנו לך מה שרק תרצה."

אלנקה שאלה:

"גם אופניים?"

וקוסטיה צחק:

"לשם מה אופניים אם רגל שבורה?"

"אבל היא תתאחה!" אמרתיו.

"באמת?" שאל קוסטיה.
"ומה אחרת? נכון מישקה?"
מישקה נע בראשו ואז אלנקה משכה את
השמלה שלה על הברכיים ושאלה:
"ולמה אם נכוים או מקבלים חבורה או
פנס בעין אז להפך, עוד ננזפים. למה זה
כך?"
"זה לא צודק!" אמרתי ובעטתי ברגלי
בדלי שבו שמתי את כל הציוד.
קוסטיה שאל:
"ומה אתם התחלתם כאן?"
"משטח למשלוח ספינת חלל!" אמרתי.
"אז למה שתקתם! תעזבו את
הקשקושים. נתחיל לעבוד!!!"
הפסקנו לקשקש וניגשנו לעבודה.